

kundskab, til den Kategori, som ikke maa søge Embede paa egen Haand.

Med Hensyn til Lovforslagets § 2 vil jeg sige, at jeg finder den meget tilfredsstillende. Den siger, at alle skal aflægge Præsteløfte, og saaledes bortfalder altsaa ved dette Lovforslag den Anomali, som indførtes i Sønderjylland ved den foreløbige Lov, idet man dér kan blive Præst i Sønderjylland uden Præsteløfte. — Bestemmelsen om 60 Aars Grænsen kan jeg ogsaa billige. Det er jo alene af Pensionshensyn fuldstændig rimeligt, at man sætter en saadan Tidsgrænse.

Jeg skal derefter gaa over til det andet Lovforslag, som særlig interesserer mig, det om Valg af Biskopper. Hvad angaar dette Lovforslag, maa jeg meget beklage den Form, det har faaet. Jeg giver nemlig ganske det ærede Medlem Hr. Borgbjerg Ret i, at der er meget lidt Valg i det. — At der kun foreligger et Bispevalgslovsforslag og ikke et Provstevalgslovsforslag, skal jeg derimod ikke beklage mig over. Jeg mener, at saa længe man ikke ved noget om, hvorvidt Provsterne vedblivende skal være Skoletilsynsmænd, er det ikke Tid at lovgive derom. — Men med Hensyn til Bispevalget hævder jeg, at det kirkelige Udvalgs Flertals Forslag er mange Gange bedre end det Forslag, som er fremsat af den højtærede Kirkeminister. Kirkeministeren synes desværre ikke om den Valgforsamling, vi havde foreslaaet. Naar jeg mener, at Forslaget herom er bedst, er det af reelle Grunde, ikke blot, fordi det er mig selv, der har fremsat det. Valgforsamlingen værger os nemlig mod, at Baasesystemet kommer til at spille en stor Rolle. For det første sikrer den os en rolig Forhandling af Mennesker, der er udvalgt saaledes, at vi er sikre paa at faa de forskellige Meninger repræsenteret. For det andet sikrer det os en Mulighed for, at Retningerne kan finde hinanden og virkelig komme til Enighed. Dette kan ske ved en saadan Forhandling; det viste sig jo ogsaa, da vi valgte det kirkelige Udvalg, at det var godt at komme sammen og tale om Sagerne. Men den spredte Fægtning, dette Lovforslag gaar ud paa — at man sender Stemmesedler ud til samtlige Menighedsraad og saa oven i Købet lader Præsterne stemme for sig og de læge Medlemmer for sig —, kan jeg ikke betragte som andet end et Udtryk for det gamle kendte romerske Princip: divide et impera, thi man maa være ganske klar over, at under de Omstændigheder naar man selvfølgelig aldrig til den Enighed, der saa fagert tales om, at en Kandidat

faar over to Trediedele af Stemmerne. Den højtærede Kirkeminister sagde, at naturligvis vil der blive holdt Møder i Forvejen, det er fuldstændigt tilladt, og saa kan man finde hinanden. Ja, hvis der holdes saadanne Møder, er jeg klar over, at det rigtig bliver Baasesystemet, der flourerer, thi man vil ikke kunne faa Tid til at samle andre end sine egne Retningsvenner. Men dertil kommer, at det hele vil kunne komme til at ligge i en ikke saa kirkeligssindet Ministers Haand. Der kommer jo efter den højtærede nuværende Kirkeminister andre, og det er ikke givet, at de har samme Opfattelse med Hensyn til Bispevalg som den nuværende. Der kan muligvis komme en Minister, der vil benytte det, Loven siger om Fristerne, eller rettere det, den ikke siger om, at der skal være en Frist, inden Ministeriet sender Stemmesedlerne ud, paa en saadan Maade, at han praktisk talt fuldstændig umuliggør det at holde disse private Møder, inden der skal stemmes. Heller ikke Fristen for Stemmesedlernes Tilbagelevering er efter min Mening sat til Gunst for Menighederne, men til Gunst for Provsterne. Men hvis denne Lov virkelig en Gang skulde faa det sjældne Resultat, at en Biskop, der var valgt, skulde indstilles, vilde vi faa to Klasser Biskopper. Vi vilde have nogle sjældne Dyr, kan man sige, som var gaaet igennem denne Skærsild, og andre, som var udnævnt paa sædvanlig Vis af Ministeriet, thi bortset fra dette ene Tilfælde med $\frac{2}{3}$ Stemmer er der jo ikke Spor af Valg efter denne Lov. Der er tværtimod den fuldstændigste Frihed for Kirkeministeren til at lade samtlige Stemmesedler gaa i Papirkurven — ganske vist ikke straks, thi han har villet, at de først, for at Postvæsenets Indtægter paa den Maade kan forøges, skal gaa om ad Bispekontorerne, Biskopperne skal først udtale sig om dem. Jeg mener ikke, at disse Udtalelser fra Biskopperne har saa stor Interesse i denne Sammenhæng, jeg tror nemlig ikke, de vil influere meget i Retning af, at vi faar de ønskede Mænd til Biskopper, thi Biskopperne vil formodentlig ogsaa være uenige; de vil ikke pege paa nogen bestemt Mand. Men i hvert Fald er det hele ganske overflødigt, for naar Stemmesedlerne kommer tilbage fra Biskopperne, ligger det fuldstændig i Ministerens Haand at lægge disse med Biskoppernes Betænkninger udstyrede Sedler i den rummelige Papirkurv, som vi ved Kirkeministeriet har og ved mange Lejligheder har benyttet til Henlæggelse af Forslag, der er kommet fra kirkelig Side. Der indføres reelt ikke